

UOHSP0003TXZ

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 602 51 Brno	
Došlo:	12-08-2009 D
Číslo:	004-10280/2009
Přílohy:	Prgr. Úřad

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Renatou Gajdošíkovou ve věci žalobkyně **Tchibo Praha, spol. s r. o.**, se sídlem v Jihlavě, Pávovská 75, IČ 16190793, zastoupené JUDr. Zuzanou Žežulkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Belgická 23, proti žalované **Česká republika – Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. kpt. Jaroše 7, o 1,270.911,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni 1,270.911,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 217.424,10 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Zuzany Žežulkové, advokátky se sídlem v Praze 2, Belgická 23.
- III. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit České republice na účet Městského soudu v Brně náklady řízení v plné výši, která bude určena samostatným usnesením.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 17. 2. 2000 vůči žalované domáhala uhrazení škody ve výši 1,270.911,- Kč. Tvrdila, že v důsledku nezákonného rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž, které bylo jako nezákonné zrušeno rozhodnutím Vrchního soudu v Praze, nemohla společnost Balírny Tchibo a. s. disponovat v době od 14. 2. 1995 do 10. 4. 1997 částkou 7,000.000,- Kč, kterou zaplatila jako pokutu. Výnosy z připsaných úroků z částky 7,000.000,- Kč za uvedenou dobu by představovaly částku žalovanou. Žalovaná částka tak představuje škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za niž žalovaná odpovídá dle zákona č. 58/1969 Sb. Nárok na náhradu škody přešel smlouvou o prodeji podniku ze dne 30. 4. 1998 ze společnosti Balírny Tchibo a. s. v likvidaci na žalobkyni. Žalobkyně vyzvala žalovanou k náhradě škody dopisy ze dne 7. 10. a 10. 12. 1999, ale žalovaná předmětnou částku neuhradila.

Žalovaná vůči nároku žalobkyně uplatnila dvě zásadní námitky. Námitku nedostatku věcné aktivní legitimace žalobkyně a nesplnění podmínky předběžného projednání nároku dle § 9 zákona č. 58/1969 Sb. První námitku odůvodnila žalovaná tím, že dle zákona č. 58/1969 Sb. se náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím může domáhat jen účastník řízení, který byl nezákonným rozhodnutím poškozen. Žalobkyně však účastníkem řízení nebyla a pohledávka na náhradu škody na ni nemohla přejít smlouvou o prodeji podniku, neboť se jedná o pohledávku z oblasti veřejného práva a nelze ji smluvně převádět. V tomto směru žalovaná poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu č. IV 499/98, Krajského soudu v Brně sp. zn. 29Ca 417/96, Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. Ca 282/98 a na některé publikované články. Dle názoru žalované nebyl nárok na náhradu škody řádně předběžně projednán, protože výpočet požadované částky náhrady škody nebyl řádně zdůvodněn. K určitému zdůvodnění došlo teprve v rámci soudního řízení. Žalovaná navrhla žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Podepsaný soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 19. 11. 2002 č. j. 47C 38/2000-30. Dospěl k závěru, že žalobkyně je ve sporu věcně legitimována, nárok na náhradu škody byl řádně předběžně projednán a byly splněny všechny předpoklady odpovědnosti státu za škodu dle zákona č. 58/1969 Sb. způsobenou nezákonným rozhodnutím. Na základě těchto závěrů soud žalobě vyhověl.

K odvolání žalované byl citovaný rozsudek rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2005 č. j. 44Co 57/2003-57 změněn tak, že žaloba byla zamítnuta. Rozdílne od soudu I. stupně odvolací soud posoudil otázku vzniku škody a přechodu nároku na náhradu škody z Balíren Tchibo a. s. na žalobkyni. Dle jeho názoru žalobkyně požadovala rozdíl v ceně peněz za období od uhrazení pokuty do vrácení částky 7,000.000,- Kč, tedy úhradu ceny peněz, tj. hypotetickou škodu, která škodou být nemůže. Protože Balírny Tchibo a. s. v likvidaci s cenou peněz nepodnikaly, nemohl tento závazek, nesouvisející s její činností, přejít smlouvou o prodeji podniku na žalobkyni.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 8. 2007 č. j. 25Cdo 296/2006-78 byl rozsudek Krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší soud nesouhlasil se závěrem odvolacího soudu o povaze uplatněného nároku jako „čistě hypotetické škody, jež nemá podklad v reálných zdrojích“. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pokud právní

předchůdkyni žalobkyně nebylo umožněno po určitou dobu disponovat se svými penězi, mohl jí ujít zisk, jehož by při běžném nakládání s těmito finančními prostředky za normálního běhu okolností dosáhla. Mohlo jít jak o výnos z úroků z předmětné částky, tak o výnos, který by právní předchůdkyně žalobkyně při obvyklém způsobu hospodaření dosáhla. Jestliže by žalobkyně mohla důvodně očekávat určitý zisk s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nedošlo k zaplacení pokuty na základě nezákonného rozhodnutí, je taková ztráta reálně ušlým ziskem ve smyslu ustanovení § 442 odst. 1 občanského zákoníku a jako pohledávka by na základě smlouvy o prodeji podniku přešla na žalobkyni. V dalším řízení bylo soudu uloženo zabývat se tím, jakým způsobem by za pravidelného běhu událostí, nenarušeného povinností zaplatit pokutu, žalobkyně s předmětnou částkou naložila a jaké výnosy by z ní mohla důvodně očekávat vzhledem k obvyklému hospodaření s obdobnými částkami.

Krajský soud v Brně, kterému byla věc Nejvyšším soudem vrácena k dalšímu řízení ve věci meritorně nerozhodl, ale usnesením ze dne 21. 12. 2007 č. j. 44Co 318/2007-85 zrušil rozsudek soudu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle jeho závěru soud I. stupně nezjistil, v čem škoda uplatněná žalobkyní spočívá a rozhodnutí soudu I. stupně označil z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Soudu I. stupně uložil vyzvat žalobkyni k doplnění skutkových tvrzení v intencích závěrů Nejvyššího soudu a svého rozhodnutí a poté opětovně ve věci samé rozhodnout.

Soud provedl důkaz rozhodnutím Ministerstva pro hospodářskou soutěž ze dne 7. 9. 1994 č. j. S 40/94-240-wg, rozhodnutím ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 1. 2. 1995 č. j. R 14/94, R 17/94, R 19/94, R 20/94, rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 4. 1997 č. j. A 62/95-31, rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 6. 1997 č. j. S 40/94-240-wg, dopisy zástupkyně žalobkyně ze dne 14. 6. 1999 a 23. 9. 1999, dopisy Ministerstva financí ČR ze dne 27. 5. 1998 a 23. 11. 1999, dopisy předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 7. 1999 a 17. 11. 1999, dopisem Citibank a. s. společnosti Tchibo Praha, spol. s r. o. ze dne 18. 5. 1998, smlouvou o prodeji podniku uzavřenou mezi Balírnami Tchibo a. s. – v likvidaci jako prodávajícím a Tchibo Praha, spol. s r. o. jako kupujícím ze dne 30. 4. 1998. Z citovaných listinných důkazů a z nerozporných tvrzení stran vzal soud za prokázán tento skutkový stav:

Rozhodnutím ministra pro hospodářskou soutěž č. j. S 40/94-240-wg ze dne 7. 9. 1994 byla Balírnám Tchibo, a. s. uložena pokuta ve výši 7,000.000,- Kč za jednání ve vzájemné shodě při zvýšení cen kávy na trhu České republiky v červenci a srpnu 1994. Rozhodnutím ministra pro hospodářskou soutěž č. j. R 14/94, R 17/94, R 19/94 a R 20/94 ze dne 1. 2. 1995 bylo uvedené rozhodnutí změněno tak, že pokuta ve výši 7,000.000,- Kč byla Balírnám Tchibo a. s. uložena za uzavření zakázané dohody mezi touto společností a akciovou společností Balírny Douwe Egberts narušující soutěž. Pokuta byla dle rozhodnutí splatná do 10 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Naposled uvedené rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž bylo zrušeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 4. 1997 č. j. 6 A 62/95-31 a věc byla vrácena předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Vrchní soud zdůraznil podstatu správního soudnictví v jeho současné zákonné podobě, tj. kasační přezkum z á k o n n o s t i správního aktu. Dospěl k závěru, že rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž se opírá o skutkový stav vzniklý chybou v úsudku při hodnocení důkazů, tedy o skutkový stav, který fakticky nebyl dán. Napadené rozhodnutí dále označil za vadné i z toho důvodu, že ministr pro hospodářskou soutěž uložil pokutu za jiné jednání, než za které byla pokuta uložena

Ministerstvem pro hospodářskou soutěž. Rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 6. 1997 č. j. S 40/94-240-wg bylo rozhodnuto o vrácení pokuty ve výši 7,000.000,- Kč zaplacené dne 14. 2. 1995 plátcí pokuty Balírnám Tchibo a. s. a to na účet vedený pro tuto společnost u Citibank a. s. Dle odůvodnění rozhodnutí bylo důvodem vrácení zaplacené pokuty zrušení rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž Vrchním soudem v Praze. Částka 7,000.000,- Kč byla dle tvrzení žalobkyně, kterému nikdo neodporoval, vrácena dne 10. 4. 1997.

Dopisem ze dne 14. 6. 1999, který byl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže doručen dne 1. 7. 1999, žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně požádala o úhradu škody ve výši 1,270.911,- Kč. Nárok na zaplacení uvedené částky odůvodnila svým právním nástupnictvím po poškozené Balírnách Tchibo a. s. a zrušením nezákonného rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž Vrchním soudem v Praze. Dle obsahu dopisu byla škoda vyčíslena jako úrok, který by žalobkyně získala při uložení částky 7,000.000,- Kč na jednoměsíční depozita na dobu dvou let a 56 dní při vážené úrokové míře 10%. Přílohou žádosti o náhradu škody byl dopis Ministerstva financí ČR – ředitele odboru státního závěrečného účtu Ing. Karla Bidlo ze dne 27. 5. 1998 adresovaný Balírnám Tchibo a. s. V něm Ministerstvo financí ČR sdělilo, že k částce 7,000.000,- Kč se za období od 14. 2. 1995 do 10. 4. 1997 vztahují připsané úroky v celkové výši 1,270.911,- Kč včetně povinného odvodu daně z příjmu. Dopisem ze dne 29. 7. 1999 č. j. 260/99-120 předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nárok žalobkyně odmítl s odůvodněním neprokázání aktivní legitimace žalobkyně k uplatnění nároku, nedostatečného vyčíslení výše náhrady škody a nezdůvodnění, v čem spočívá nezákonnost rozhodnutí, na základě kterého je náhrada škody požadována. V čem žalobkyně spatřuje nezákonnost rozhodnutí zrušeného Vrchním soudem, zástupkyně žalobkyně rozvedla v dopise ze dne 23. 9. 1999, který byl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže doručen dne 7. 10. 1999 a k uvedenému dopisu byly současně jako důkaz o právním nástupnictví žalobkyně přiloženy smlouva o prodeji podniku uzavřená mezi Balírnami Tchibo a. s. v likvidaci a Tchibo Praha, spol. s r. o. a dále výpis z obchodního rejstříku ohledně společnosti Balírny Tchibo a. s. v likvidaci, v němž byl zapsán prodej podniku. Dopisem ze dne 17. 11. 1999 předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže znovu nárok žalobkyně odmítl. Dopisem ze dne 23. 11. 1999 Ministerstvo financí České republiky reagovalo na žádost ředitele právního odboru Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o posouzení oprávněnosti nároku žalobkyně.

Výnos z úroků z částky 7,000.000,- Kč ukládané opakovaně na jednoměsíční depozita v období od 14. 2. 1995 do 11. 4. 1997 při vážené úrokové míře v daném období 10% p. a. by činil gross 1,600.154,24 Kč.

Smlouvou o prodeji podniku ze dne 30. 4. 1998 společnost Balírny Tchibo a. s. – v likvidaci prodala celý podnik „jak stojí a leží“ s. r. o. Tchibo Praha. Dle bodu VI 2 kupní smlouvy na s. r. o. Tchibo Praha přešla veškerá práva a závazky vztahující se k převáděnému podniku a to ke dni 1. 5. 1998. Údaj o prodeji celého podniku byl zapsán v obchodním rejstříku vedeném Krajským obchodním soudem v Brně, v oddíle B, vložce 847 týkající se akciové společnosti Balírny Tchibo – v likvidaci.

Po zrušujícím rozhodnutí Krajského soudu v Brně podepsaný soud doplnil dokazování rozvahou Balíren Tchibo a. s. k 31. 12. 1994, účetní závěrkou a zprávou auditora Balíren Tchibo a. s. k 31. 12. 1996 a 31. 12. 1997, zprávami Citibank Europe plc, organizační složky

z 15. 10. 2008, 8. 12. 2008 a 4. 2. 2009, zprávou České národní banky z 20. 3. 2009, dopisem ČSOB adresovaným zástupkyni žalobkyně ze dne 26. 5. 2009 a přílohami k němu, tj. smlouvou o běžném účtu uzavřenou mezi Investiční a poštovní bankou, a. s. a Balírnami Tchibo a. s. dne 10. 12. 1996, částí výpisů historie účtu č. 3759573/5100 za období od 28. 1. 1995 do 6. 3. 1995, historií účtu č. 3791362/5100 za období od 29. 6. 1994 do 29. 4. 1996, přehledem účtů společnosti Balírny Tchibo a. s. u IPB a. s. a přehledem úrokových sazeb termínových vkladů u IPB a. s. v období od 14. 2. 1995 do 11. 4. 1997, dále smlouvou o zastoupení uzavřenou mezi Balírnami Tchibo a. s. jako klientem a Citibank a. s. jako zmocněncem ze dne 22. 8. 1996, smlouvou o finanční půjčce uzavřenou mezi Balírnami Tchibo a. s. jako věřitelem a Tchibo Praha, spol. s r. o. jako dlužníkem ze dne 2. 10. 1996, seznamem protokolů písemností ke skartaci a k důkazu byla vyslechnuta svědkyně Ing. Ludmila Janů, která dle své výpovědi pracovala u Balíren Tchibo a. s. a následně u žalobkyně jako hlavní účetní v době, kdy Balírny Tchibo a. s. uhradily pokutu 7,000.000,- Kč a poté až do roku 2005. Z uvedených listinných důkazů vzal soud ohledně hospodaření Balíren Tchibo a. s. za prokázáno následující:

Dle rozvahy k 31. 12. 1994 mělo být na účtech v bankách 109.081.000,- Kč. Výnosové úroky v roce 1995 činily 1,632.000,- Kč, v roce 1996 částku 6,584.000,- Kč, v roce 1997 částku 10,110.000,- Kč. Dle svědkyně výnosové úroky představovaly zisk z depozitních vkladů a také z půjček poskytnutých Tchibo Praha a. s.

U Citibank a. s. měla společnost v období od 14. 2. 1995 do 10. 4. 1997 (některé účty zasahovaly do tohoto období jen po určitou dobu) pět běžných účtů, z toho tři v tuzemské měně, jeden v DEM, kapitálový účet, collateralový účet a termínovaný vklad. Pro odstup času nebyla společnost Citibank Europe plc, organizační složka schopna soudu sdělit, jak byly v období od 14. 2. 1995 do 10. 4. 1997 úročeny běžné korunové účty u Citibank a. s. ani bližší informace k termínovanému vkladu. Citibank a. s. byla společností smlouvou z 22. 8. 1996 zmocněna k zastupování společnosti v souvislosti s koncentrací její hotovosti u této banky.

U právní předchůdkyně Československé obchodní banky, a. s. tj. u IPB a. s. měla společnost v předmětném období dva účty - běžný účet v české měně č. 3759573, který byl otevřen 22. 6. 1994 a uzavřen 11. 3. 1999 a dále krátkodobý termínovaný vklad v korunách č. 3791362, který byl otevřen 29. 6. 1994 a uzavřen 29. 4. 1996. Dle sdělení ČSOB byl onen běžný účet, z něž byla dne 14. 2. 1995 odepsána částka 7,000.000,- Kč ve prospěch účtu ČNB č. 3754-24825621/0710 úročen sazbou 5% ročně. Termínovaný účet byl veden jako krátkodobý termínovaný vklad s obnovou po 11 měsících. Tento termínovaný vklad byl v období od 14. 2. 1995 do 28. 5. 1995 úročen sazbou 11,4% ročně, od 29. 5. 1995 do 2. 8. 1995 sazbou 9,9% ročně, od 13. 8. 1995 do 29. 2. 1996 sazbou 11% ročně, od 1. 3. 1996 do 28. 4. 1996 sazbou 10,6% ročně a od 29. 4. 1996 sazbou 10,1% ročně, přičemž k uvedenému datu, jak již bylo shora uvedeno, byl účet uzavřen.

Dle zprávy ČSOB a. s. činily roční úrokové sazby termínovaných vkladů bývalé IPB pro objem vkladu asi 7,000.000,- Kč se splatností vkladu 11 měsíců od 14. 2. 1995 9,4%, od 3. 8. 1995 10,5%, od 1. 3. 1996 10,10%, od 15. 6. 1996 11,1%, od 10. 7. 1996 11,6% a od 18. 2. 1997 do 21. 5. 1997 11%. V případě významného klienta mohla pobočka úrokovou sazbu zvýhodnit.

Smlouvou o finanční půjčce ze dne 2. 10. 1996 se Balírny Tchibo a. s. zavázaly ze svých dočasně volných finančních prostředků poskytovat Tchibo Praha, spol. s r. o. krátkodobé půjčky. Tchibo Praha, spol. s r. o. měla půjčky vracet dle svých finančních možností, nejpozději však do jednoho roku od data poskytnutí půjčky. Za poskytnuté půjčky

měl být placen úrok na úrovni průměru úrokových sazeb a to sazby, která byla Tchibo Praha, spol. s r. o. účtována od banky ING Praha a úrokové sazby účtované Balírnám Tchibo a. s. Citibank Praha. Dle výpovědi svědkyně Ing. Janů bylo poskytování půjček mezi Balírnami Tchibo a. s. a Tchibo Praha spol. s r. o. výhodné pro obě strany, protože Balírny Tchibo a. s. obdržely úrok o něco vyšší, než jaký by obdrželi při uložení finančních prostředků v bance a firma Tchibo Praha spol. s r. o. platila úrok o něco nižší, než bance.

Vzhledem k tomu, že rozsudek soudu I. stupně, v němž se zabýval právním posouzením nároku žalobkyně a námitkami žalované, byl zrušen, soud v tomto rozhodnutí znovu opakuje, že nárok žalobkyně posoudil dle zákona č. 58/1969 Sb. v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 82/1998 Sb., neboť rozhodnutí, kterým měla být žalobkyně způsobena škoda, bylo vydáno přede dnem účinnosti zákona č. 82/1998 Sb.

Námitku žalované o nedostatku věcné aktivní legitimace na straně žalobkyně soud důvodnou neshledal. Tvrzení žalované, že nárok na náhradu škody má účastník správního řízení, který byl nezákonným rozhodnutím poškozen a že tímto účastníkem řízení nebyla žalobkyně, ale akciová společnost Balírny Tchibo, bylo nutno přisvědčit. Dle § 2 zákona č. 58/1969 Sb. – právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají ti, kdož jsou účastníky řízení a byli poškozeni nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto řízení. S tvrzením žalované o veřejnoprávním charakteru pohledávky žalobkyně na náhradu škody a o nemožnosti převodu této pohledávky na jiný subjekt smlouvou o prodeji podniku se soud neztotožnil. Úpravu soukromoprávních vztahů obsahuje především občanský zákoník. Ten mimo jiné upravuje i odpovědnost za škodu a to v ustanovení § 420 a následujících. Zákon č. 58/1969 Sb., dle kterého soud nárok žalobkyně posoudil, je, jak vyplývá z ustanovení § 20 zákona č. 58/1969 Sb. speciálním předpisem k občanskému zákoníku (pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem). Občanský zákoník neupravuje žádné veřejnoprávní povinnosti, proto pohledávka na náhradu škody, byť dle speciálního zákona k občanskému zákoníku, nemůže být pohledávkou veřejnoprávní. Přecházejí-li dle ustanovení § 477 odst. 1 obchodního zákoníku při prodeji podniku na kupujícího všechna práva a závazky, na něž se prodej vztahuje, není pochyb o tom, že na kupujícího přecházejí i práva a závazky vyplývající z porušení právních povinností. Žalobkyně smlouvou o prodeji podniku uzavřenou s Balírnami Tchibo a. s. v likvidaci nabyla pohledávku na náhradu škody vůči žalované a byla proto v daném sporu aktivně legitimována. Ke stejnému závěru dospěl ve svém rozhodnutí i Nejvyšší soud.

Namítla-li žalovaná nesplnění podmínky předběžného projednání nároku na náhradu škody s příslušným ústředním orgánem, uvedl podepsaný soud již ve svém prvním rozhodnutí, že zákon č. 58/1969 Sb. neupravuje bližší postup pro projednání nároku ani důkazní povinnost poškozeného. Jak vyplývá z provedených důkazů, žalobkyně dala podnět k předběžnému projednání nároku svým dopisem ze dne 14. 6. 1999. V dopise uvedla konkrétní částku, jakou na náhradě škody požaduje, uvedla způsob, jakým byla částka určena a vylíčila skutečnosti, o které svůj nárok opírá. Později na základě výtek žalované doplnila žádost předložením dokladů pro posouzení své legitimace k uplatnění nároku. Za situace, kdy účastníci ohledně nároku žalobkyně vedli korespondenci, kdy se ředitel právního odboru Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže obrátil na Ministerstvo financí ČR s žádostí o posouzení oprávněnosti uplatněného nároku, nemůže tvrzení žalované o nesplnění podmínky předběžného projednání obstát. Ze shora citovaných rozhodnutí Krajského soudu v Brně i Nejvyššího soudu ČR nevyplývá, že by na tuto otázku měli jiný názor než soud I. stupně.

Jak soud uvedl ve svém prvním rozhodnutí, základními předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím jsou:

1. zrušení rozhodnutí pro nezákonnost příslušným orgánem (§ 4 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb.),
2. vznik škody,
3. příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vzniklou škodou.

Odpovědnost státu, jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 58/1969 Sb. je odpovědností objektivní – stát se jí nemůže zprostit. Rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž, kterým byla právní předchůdkyni žalobkyně uložena pokuta, bylo Vrchním soudem v Praze pro nezákonnost zrušeno. Kdyby nebylo nezákonného rozhodnutí, nezaplatila by akciová společnost Balírny Tchibo pokutu ve výši 7,000.000,- Kč. Tím, co měl soud řešit po rozhodnutí Nejvyššího soudu a zrušujícího rozhodnutí Krajského soudu v Brně bylo, zda v důsledku nezákonného rozhodnutí a zaplacení pokuty vznikla žalobkyni škoda a v jaké výši. Žalobkyně škodu vyčíslila jako ušlé výnosy z úroků, kterých by dosáhla, kdyby částku 7,000.000,- Kč v době od 14. 2. 1995 do 11. 4. 1997 ukládala na jednoměsíční depozita. I když provedenými důkazy nebylo prokázáno, že by Balírny Tchibo a. s. předtím, než zaplatily pokutu ve výši 7,000.000,- Kč nebo v období, kdy s uvedenou částkou nedisponovaly, ukládaly peníze na jednoměsíční depozita, vyplývá z provedených důkazů, že finanční situace společnosti byla velmi dobrá a že úroky z finančních prostředků uložených na účtech u různých bank byly jedním z příjmů společnosti. V období do roku 1997 a samozřejmě i později, měly Balírny Tchibo a. s. u Citibank a. s. čtyři běžné účty, kapitálový účet sloužící ke vkladu nebo navýšení základního kapitálu společnosti, collateralový účet sloužící k blokaci finančních prostředků, např. pro zajištění akreditivu nebo garance a tři termínované vklady. U IPB a. s. měly Balírny Tchibo a. s. běžný účet úročný sazbou 5% ročně a termínovaný účet, který byl v průměru ročně úročný sazbou 10,73%. Jak již bylo uvedeno shora, příjmy z úroků činily v roce 1995 1,632.000,- Kč, v roce 1996 6,584.000,- Kč, v roce 1997 10,110.000,- Kč. Je zřejmé, že i když Balírny Tchibo a. s. neměly po předmětnou dobu k dispozici oněch 7,000.000,- Kč, i za této situace měly dostatek volných finančních prostředků, které ukládaly na termínované účty. Lze se proto důvodně domnívat, že by i s částkou 7,000.000,- Kč bylo naloženo obdobně a společnost mohla za tu dobu, kdy s předmětnou částkou nedisponovala, z ní získat 10% roční úrok, jak bylo v řízení tvrzeno.

S ohledem na shora uvedené, když bylo prokázáno splnění všech předpokladů odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, shledal soud žalobu důvodnou a zavázal proto žalovanou žalobkyni náhradu škody zaplatit.

O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu v nyní účinném znění (dále jen o.s.ř.). Žalobkyni, která byla ve sporu úspěšná, přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšné žalované. Náklady řízení byly přiznány takto:

za řízení u soudu I. stupně před zrušením jeho rozhodnutí

- odměna za zastoupení advokátkou – za čtyři úkony právní služby – převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání vyjádření ke stanovisku žalované, účast při soudním jednání po 8.450,- Kč, celkem **33.800,- Kč**

- (dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006),
- 4x režijní paušál po 75,- Kč, celkem **300,- Kč**
(dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky),
 - jízdné **2.173,- Kč**
(za cestu osobním automobilem Ford Focus z Prahy do Brna a zpět při spotřebě 7,4 litru benzínu natural/100 km, ceně 1 litru benzínu natural 26,20 Kč (dle § 3 písm. c) vyhl. č. 445/2001 Sb.) a vzdálenosti v obou směrech 410 km,
 - náhrada za promeškaný čas za 10 půlhodin po 50,- Kč, celkem **500,- Kč**
(dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006),
 - 19% DPH z odměny a náhrad, tj. celkem z částky 36.773,- Kč **6.986,90 Kč**

Náklady celkem

43.759,90 Kč

Žádala-li zástupkyně žalobkyně odměnu za další úkon právní služby spočívající v jednání s protistranou dne 1. 9. 1999, nebyla tato odměna přiznána, protože realizace uvedeného úkonu právní služby nebyla prokázána.

Jízdné nebylo přiznáno za použití vozidla Škoda Superb, jak zástupkyně žalobkyně účtovala, ale za použití vozidla Ford Focus, ke kterémužto vozidlu zástupkyně žalobkyně předložila technický průkaz v listopadu 2002.

za řízení u odvolacího soudu

- odměna za zastoupení **50.570,- Kč**
(dle § 3 odst. 1 bod 6 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006)
- 2x režijní paušál po 75,- Kč za vyjádření k odvolání a účast při soudním jednání **150,- Kč**
(dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006)
- jízdné **2.373,- Kč**
(při použití osobního vozidla Škoda Superb, registrační značky 4A 02574 při průměrné spotřebě nafty 7,47 litru/100 km, ceně 1 litru nafty 26,60 Kč (dle § 3 písm. e) vyhl. č. 647/2004 Sb.), vzdálenosti z Prahy do Brna a zpět 410 km,
- náhrada za promeškaný čas za 10 půlhodin po 50,- Kč **500,- Kč**
(dle § 13 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006),
- 19% DPH z odměny a náhrad, tj. celkem z částky 53.593,- Kč **10.182,70 Kč**
(dle § 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř.)

Náklady u odvolacího řízení celkem

63.775,70 Kč**v řízení o dovolání**

- odměna za zastoupení **25.285,- Kč**
(dle § 3 odst. 1 bod 6 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006)
- 1x režijní paušál po 75,- Kč za sepis dovolání **75,- Kč**
(dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 1996)

Náklady celkem

25.360,- Kč

Za zastoupení v dovolacím řízení nebylo možné zástupkyni žalobkyně přiznat odměnu v plné výši, jak byla účtována, ale pouze ve výši 50% odměny, neboť v dovolacím řízení byl zástupkyní vykonán pouze jeden úkon právní služby.

u soudu I. stupně po zrušení jeho dřívějšího rozsudku

- odměna za zastoupení
(dle § 3 odst. 1 bod 5 vyhl. č. 484/2000 Sb. Sb. v nyní účinném znění),	62.720,- Kč
- 4x režijní paušál po 300,- Kč za vyjádření na výzvu soudu, účast při dvou soudních jednáních a další vyjádření žalobkyně
(dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v nyní účinném znění),	1.200,- Kč
- jízdné	2.637,- Kč
	2.472,- Kč
za cestu k procesnímu soudu dne 1. 8. 2008 a dne 29. 5. 2009
při obou cestách bylo použito shora uvedené vozidlo Škoda Superb, přičemž při výpočtu jízdného za 1. 8. 2008 vycházel soud z ceny motorové nafty 31,20 Kč (dle § 2 písm. d) vyhl. č. 357/2007 Sb.) a při výpočtu jízdného za 29. 5. 2009 z ceny motorové nafty 28,50 Kč (dle § 4 písm. d) vyhl. č. 451/2008 Sb.) Jinak byly pro výpočet jízdného použity údaje uvedené shora, tj. průměrná spotřeba nafty 7,47 litru/100 km a bylo počítáno se vzdáleností 410 km v obou směrech,	
- náhrada za promeškaný čas za obě cesty 20x po 100,- Kč
(dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v nyní účinném znění),	2.000,- Kč
- 19% DPH z odměny a náhrad, tj. celkem z částky 71.029,- Kč
(dle § 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř.)	13.499,50 Kč

Náklady celkem

84.528,50 Kč

Na nákladech řízení u soudů všech stupňů bylo žalobkyni přiznáno celkem **217.424,10 Kč** a v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o.s.ř. bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni tyto náklady k rukám advokátky, která žalobkyni v řízení zastupovala.

Požadovala-li zástupkyně žalobkyně ve svém vyúčtování úhradu soudních poplatků, nebyly tyto náklady přiznány, neboť žalobkyni žádné soudní poplatky nebyly placeny. Řízení je dle § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích od soudního poplatku osvobozeno.

Vzhledem k tomu, že při vyhlášení rozsudku nebylo soudu známo, v jaké výši vzniknou státu náklady v souvislosti s přiznáním svědečného Ing. Ludmile Janů, které bylo na svědečném přiznáno jízdné a náhrada mzdy za 8 hodin, rozhodl soud pod bodem III. výroku rozsudku dle ustanovení § 148 odst. 1 o.s.ř. o tom, že žalovaná je povinna zaplatit České republice, na účet Městského soudu v Brně náklady řízení v plné výši, která bude určena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, písemně, trojmo, u podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Brně.

Nesplní-li žalovaná, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se žalobkyně domáhat výkonu rozhodnutí soudně.

Městský soud v Brně
dne 29. května 2009

JUDr. Renata Gajdošíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Jana Hahnová

